

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰσὺν Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ σενδρό-
μαι ἀρχίζουν τὴν ἰσὺν οἰουδέσμοι μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 13 Μαΐου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 24

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMBE —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χρήματα ἦσαν; Δὲν μπορούσε νὰ τὰ κοιτάξῃ, μὰ θὰ τὰ φυλάξῃ καὶ ἂν τυχὸν εἶναι πολὺ δυστοχισμένη ἐκεῖ πού θὰ πάῃ, φεύγει καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ τῆς χρειαστοῦν. Δὲν εἶχε δὲ ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσῃ.

Τὸ λεωφορεῖο βρισκόταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ὁ ἀμαξῆς γιὰ νὰ γίνῃ πιδ ἐπίσημη ἢ εἰσοδος, ἔδωσε μιὰ βιτοσιὰ στ' ἄλογα τοῦ πού ἀρχισαὺ νὰ τρέχουν μὲ καλπασμὸ καὶ ὁ ἴδιος φύσηξε τὴν σάλπιγγά του. Ἐπὶ τέλους τὸ λεωφορεῖο στάθηκε, καὶ οἱ ἐπιβάτες κατέβηκαν.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐπήδησαν κι' ὁ κύρ-Πέτρος κι' ἡ Μαριά, τίναξαν τὴ σκόνῃ ἀπὸ τὰ ρούχα τους καὶ τέντωσαν τὰ πόδια τους πού ἦταν μουδιασμένα ἀπὸ τὴν ἀκινησία.

— Πεινάς; ρώτησε ὁ κύρ-Πέτρος τὴ Μαριά.

Ἡ Γυφτοπούλα ἔκανε ὄχι, μὲ τὸ κεφάλι τῆς. Μπορεῖ νὰ πεινοθεῖ πολὺ, μὰ δὲν ἤθελε νὰ φάῃ. Ὁ κύρ-Πέτρος εἶπε κι' ἔφεραν δύο δροσιστικὰ ποτὰ κι' ἀφοῦ ἤπιαν καὶ δροσιστικῶν, ρώτησε πού ἦταν τὸ Ὀρφανοτροφεῖο.

— Θὰ πάρετε αὐτὸ τὸν δρόμο ὁλοσὶα καὶ παρακάτω ρωτᾶτε πάλι καὶ θὰ σᾶς τὸν δείξουν.

Ὁ κύρ Πέτρος πῆρε

στὸ ἓνα χέρι τὸ δέμα μὲ τὰ πράγμα-
τα τῆς Μαριάς ἐπίασε μὲ τὸ ἄλλο τὸ
χέρι τῆς Γυφτοπούλας καὶ τράβηξε
κατὰ τὴ διεύθυνση πού τοῦ ἔδωσαν.
Ἵστερα ἀπὸ ἀρκετὰ ψαξίματα καὶ
μερικῆς ἐρωτήσεως στοὺς διαβάτες
βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἓνα παλιὸ χτίριο.

Ὁ κύρ Πέτρος στάθηκε διαστακτικὰ
ἀπ' ἔξω, καὶ βλέποντας μιὰ νέα πού
περνοῦσε, πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τὴ
ρώτησε:

— Σὲ παρακαλῶ, κοπέλλα μου,
δὲν εἶναι τοῦτο δὴ τὸ Ὀρφανοτρο-
φεῖο;

— Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι, χτυπήστε.
— Εὐχαριστῶ, κοπέλλα μου, εἶπε
ὁ κύρ Πέτρος.

Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ τὸ δυνα-
τὸ χτύπημά του ἀκούστη-
κε ἀπὸ μέσα. Ἐδοῦς μιὰ
νέα γυναίκα, μικρόσωμη
ἦρθε κι' ἀνοίξε τὴν
πύρτα.

— Τί ἀγαπᾶτε; ρώ-
τησε.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν
κυρία διευθύντρια, εἶπε
ὁ κύρ-Πέτρος.

Καθὼς ἐκείνη ἐτοιμα-
ζόταν ν' ἀπαντήσῃ ἐπι-
τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν ἦταν
δυνατὸν, εἶδε τὴ Μαριά
καὶ χαμογελώντας, στὸ
κοριτσάκι εἶπε:

— Ἄ, καταλαβαίνω.
Εἶναι τὸ κοριτσάκι πού
περιμένομε ἀπὸ τὸ βου-
νό. Ὅριστε, κύριε, πέρα-
σε, μικρούλα μου.

Καὶ γυρίζοντας σὲ μιὰ
ἄλλη γυναίκα πού ἐρχό-
ταν μ' ἓνα δέμα πετσέ-
τες κάτω ἀπὸ τὴ μασχά-
λη τῆς, πρόσθεσε: «Κυ-
ρία Ἄννα, δὲν ἐρχεσθε
μιὰ στιγμὴ σᾶς παρα-
καλῶ;»

Φαίνεται πὺς καὶ ἡ
κυρία Ἄννα ἤξερε γιὰ
τὴ γυφτοπούλα καὶ ἀνέ-
λαβε νὰ πάῃ τὸν κύρ-
Πέτρο καὶ τὴ Μαριά στὴ
διευθύντρια. Ἡ γυφτο-
πούλα ἀπόρησε πὺς οἱ
δύο γυναῖκες ἤξεραν τὰ

ΤΟ ΡΑΣΟ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΠΑΠΑ

Ὁ Μπέμης ντύθηκε μάγισρος. Μὰ θὰ μάθῃ καὶ
νὰ μαγεύσῃ;

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὸν Κ. Γρόλλιο

δικά της και πώς ήταν γνωστή σ' αυτόν τον άγνωστο τόπο.

Ο κύρ-Πέτρος βέβαια είχε άλλη λογαρήσει με το όρφανοτροφείο και δεν έφερε τη Μαριά έδω στην τύχη. — Έλατε μαζί μου, είπε η κυρά Άννα χαμογελώντας.

Η Μαριά, με το πρώτο βήμα που έκανε άκουσε το κλειδί πίσω της να στήθει μέσα στην κλειδαριά με φοβερό τρίξιμο. Και τότε έννοιωσε πώς τέλειωσε πιά, ήταν φυλακισμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η κυρία Άννα πέρασε τη μεγάλη αούλη του όρφανοτροφείου, ανέβηκε με τα πελώρια σκάλα, χτύπησε έλαφρά με τα πόρτα που απέξω ήταν μια επιγραφή: «Γ ρ α φ ε ι ο» και την άνοιξε.

Μπήκαν και οι τρεις και στάθηκαν μπρός σ' ένα μεγάλο τραπέζι σκεπασμένο με χαρτιά και βιβλία. Μια κυρία ήλικιωμένη καθόταν πίσω απ' το τραπέζι και σηκώνοντας το κεφάλι της ε πε :

— Ά, είναι το κοριτσάκι που περιμέναμε. Έλπίζω να είναι φρόνιμο. Κυρία Άννα, πάρτε το δέμα του και πηγαίνετέ το στην άποθήκη και φροντίστε να έτοιμάσετε για τη μικρή ρούχα από τα δικά μας.

Ύστερα ρώτησε τον άγροφύλακα διάφορα σχετικά με τον χαρακτήρα της μικρής, που τη βρήκε και πώς, και γιατί δεν την θέλει πιά στο σπίτι του και άποκρίθηκε στις δικές του έρωτήσεις για το μέλλον της Μαριάς. Σ' αυτό το διάστημα η Μαριά καθόταν σε μιάν άκρη και την είχε πιάσει νόσση ετε από τους κόπους του ταξιδιού ετε από τη συγκίνηση.

Τέλος ο κύρ-Πέτρος σηκώθηκε και πηγαίνοντας κοντά στη γυφτοπούλα, της ετε με φωνή βραχνή από τη συγκίνηση :

— Έχε γιά, Μαριά μου. Να εσαι φρόνιμη και να γίνης καλό κορίτσι. Να μάς γράφης καιμιά φορά και καλήν αντίμωση, καλό μου κορίτσι, να δώση ο Θεός.

Η Μαριά άκουγε τους λόγους του κύρ-Πέτρου με πολλή ψυχραιμία. Όταν όμως εκείνος ξεστόμισε τό : «καλήν αντίμωση» λίγο έλειψε να την πιάσουν οι λυγμοί και έσφιξε τα χείλη της για να τους καταπιή. Τα δάκρυά της όμως δεν μπήρεσε να τα κρατήση και τα μάτια της πλημμύρισαν. Και όταν πήγε να την φιλήση ο κύρ Πέτρος, έσκυψε το κεφάλι της για να μην τα ιδή.

Έτσι ο άγροφύλακας χαιρέτισε κι έφυγε κι η κυρία Άννα πήρε την Μαριά μαζί της για να την έγκατα-

στήση στην καινούργια της διαμονή.

Η ήσυχία, η τάξη και η πειθαρχία έχουν τέτοια επίπολή, ώστε συμμορφώνουν και τους πιό άτιθασσους χαρακτήρες, τουλάχιστον για ένα διάστημα. Και η Μαριά λοιπόν κοιμήθηκε μέσα στο μεγάλο θάλαμο μαζί με τα άλλα κορίτσια, δίχως να τρέχη ο νους της στα βουνά και στα χωράφια και στην ελεύθερη ζωή.

Όσον καιρό έμεινε στα Όρφανοτροφείο ήταν παράδειγμα για την υπακοή της και τη φρονιμάδα της και η διευθύντρια του Όρφανοτροφείου άπορούσε πώς της είχαν δώσει τόσο κακές πληροφορίες γι' αυτό το κοριτσάκι, ένθ τώρα το έβλεπαν τόσο φρόνιμο.

Όσοσο ύστερα από λίγες βδομάδες, μόλις θα έσθονε η πρώτη έντύπωση, θα νικούσε δίχως άλλο η φύση της Μαριάς και η γυφτοπούλα θα φαινόταν ποιά ήταν στ' αλήθεια. Μά το καυμένο το κορίτσι εξακολούθησε να είναι μαλακό και υπάκουο, όχι γιατί είχε διορθωθεί ο άτιθασσος χαρακτήρας της, αλλά γιατί είχε πειραχθεί η υγεία της. Σε λίγο θα έκλεινε τα δώδεκα και τον τελευταίο καιρό είχε ψηλώσει και μεγαλώσει πολύ και έτυχε αυτό να γίνη ακριβώς την έποχή που ήταν άρρωστη η Έμορφία. Σ' όλο αυτό το διάστημα η Μαριά έμεινε περιορισμένη πρώτα κοντά στην άρρωστη και ύστερα μέσα στο Όρφανοτροφείο, εκεί που ήταν άνάγκη να ζή ελεύθερα στο υπαιθρον και ν' αναπνέη καθαρόν άέρα. Αυτό το κλείσιμο μέσα στους τέσσερις τοίχους τη στενοχωρούσε πολύ και την έκανε χλωμή και αδύνατη, έτσι που η φαινομενική φρονιμάδα της και η λιγολογία της δεν ήταν παρά μαρτυρία και τίποτε άλλο. Όταν λοιπόν η Έπιτροπή του Όρφανοτροφείου άποφάσισε πώς ήταν πιά καιρός να βάλουν τη Μαριά όηρητρια σε κανένα καλό σπίτι, η κυρία Άννα διεμαρτυρήθηκε με όλη της τη δύναμη και φώναξε : «Νά την στείλουν όηρητρια ! Στην κατάσταση που βρίσκεται δεν θ' άνθέξη ούτε τρεις μήνες το κακόμοιρο, θα πεθάνη ! φτάνει να το κοιτάξη κανείς για να καταλάβη τί φιλάσθενο που είναι !»

Η Έπιτροπή όμως συμβουλευθηκε το γιατρό που έζέτασε τη Μαριά και ετε ότι το κοριτσάκι μόνον άναιμικό ήταν και τίποτε άλλο και της ώρισε ένα φάρμακο δυναμωτικό. Πρόσθεσε ότι η δουλειά και η κίνηση θα την άφελήσουν και το μόνο που έπρεπε να φροντίσουν ήταν να μη η Μαριά σε καιμιά οικογένεια απλα-

χική που να μην την βάζη να κάνει δουλειές άνωτερες από τις δυνατόεις της και να την προσέχη.

Έτσι σε λίγες ήμέρες η κυρία Άννα έλαβε την παραγγελία να έτοιμάση τη Μαριά γιατί θα έρχόταν κάποιος κτηματίας να την παραλάβη. Την άλλη μέρα ήρθε ο κύρ-Σπόρος Φαρής και η διευθύντρια, δείχνοντάς του τη Μαριά του ετε :

— Νά, κύριε, η μικρούλα όηρητρια σας.

— Ω, ώ, έκανε ο κύρ Σπόρος κοιτάζοντας τη Μαριά και κουνώντας το κεφάλι του. Καλά που μου την επατε μικρούλα. Να ιδούμε, θα μπορή να δουλέψη : Δεν φαίνεται πολύ δυναμωμένη.

— Μπορεί να μην είναι δυνατή, μα είναι πολύ έξοικη και επιδέξια. Ό,τι δη το μάτι της εθός το παίρνει. Να ιδήτε, κύριε, πώς θα μείνετε πολύ ευχαριστημένοι μαζί της.

(Άκολουθετ) ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Βουβές ψυχές, θλιμμένες. Και τ' απόπροσμένον το Χριστό μας από πέρα, Πουός έβρει : από μακρυνά, κ' έκσινος [βραδο] Μέσο στο θολό του φθινοπώρου άγέρα, [ερχεται]

Με τ' άγιο φως άχνόφεγγο στεφάνι του. Με τα θεϊκά, χαμηλωμένα μάτια Μόνος. Και τα ξεροφύλλα του στράχουσα χυσιά στα έσμα μονοπάτια. [νουνε]

Του κάμπου τα στρουθιά και τα πετούμενα Που στις φώλιες κοπαδιαστά γυρίζουν Άμα τον δόθη χαμηλώνουν προσαχα Χαμοπετούνε και τον καλωσορίζουν.

Άνάριο το σκοτάδι, μισοδιάφανο Μόλις που τον σκεπάζει στην κωνιά [του] Και τα γυμνά κλαδιά σα χέρια ύψώνον- [ται] Και δέονται στο άυλο πέρασμα του

Δέονται σιωπηλά... Κ' εκείνος έρχεται Και σκύβει στις ψυχές που τον προσμέ- [νουν] Σιγά... πονετικά. Κι' όργά τα ση- [μαντρα] Πονετικά κι' από σιγοσημαίνον...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΑΣΤΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ο ΣΟΠΟΣ φιλόλογος και τέως καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Παναγής Δορεντζάτου — από τους λίγους επιστήμονες που άγαπούν και γράφουν τη δημοτική — δημοσιεύει στο Τεύχος της «Ίονίου Ανθολογίας» το άφτερωμένο στα Πενητάχρονά μου, μια μικρή γλωσσική μελέτη. Γιατί κι' αυτό συνθίζεται. Άντι δηλαδή να γράψη κανείς ένα άρθρο ή μια γνώμη για τον έορταζόμενο, γράφει μια μελέτη και του την άφιερώνει για να τον τιμήση. Κι' η μελέτη του κ. Δορεντζάτου, που επιγράφεται «Γλωσσολογικά σημεία και τέρατα», είναι τόσο διδακτική όσο και διασκεδαστική ! Σ' αυτήν διαπιστώνεται η άρρωστικια της γλωσσικής «άρχαιομάνιας» κι' αναφέρονται πολλές λέξεις της καθαρεύουσας, που άγράμματοι άνθρωποι, θέλοντας να έλληνίζουν, τις παρεξηγούν και τις μεταχειρίζονται είτε παραμορφωμένες, άγνώριστες, είτε με όλωσδιόλου άλλη, δική τους σημασία. Είναι, αλήθεια, για να γελάη κανένας, μα και για να κλαίη : Δύστυχοι άνθρωποι, που τους κάνουν να κόυνε ή να διαβάζουν μια γλώσσα που δεν μαθαίνεται ποτέ, γιατί είναι πια νεκρή κι' άκατανοήτη ! Τάποτέλεσμα δεν μπορούσε να είναι παρά η παρεξήγηση, η σύγχυση κι' η διαστροφή.

Ο κ. Δορεντζάτος άκουσε κάποιον να λέη «άνω συγκατάθεση» για να πη πώς είναι συγκαταβατικός. Άλλος ετε για κάποιον πώς «δημαγογει όλη μέρα», έννοώντας πώς ομιλεί. Ένας, άντι άπασχολημένος, ελεγε προσκολλημένος : «δεν έχουμε καιρό, είμαστε προσκολλημένοι». Πολλοί το ποταπό νομίζουν πώς σημαίνει άπλοϊκός άνθρωπος, ταπεινός, και λένε με καιάρι : «εμείς είμαστε ποταπόι !» Κάποιος, διαβάζοντας στην έφημερίδα «ο καιρός βελτιοδται», έπλασε δικό του επίθετο κι' ετε : «καιρός βελτιούτης». Μια κυρία, άντι άμφιθεατρικώς, ελεγε... άντιθεατρικώς. Ένας ετε μια μέρα : «τα κόμματα δεν ξεουδαιτερόνουν τον βασιλέα να κάμη κυβέρνηση», κι' έννοούσε δεν ξεουσιδοδοούν. Και το νοσημιώτατο που άνέφερε προχτές κι' η Διάπλασις : ο ζαχαροπλάστης που έργαζόταν με τον άδελφό του αυτοβούλας—κι' ήθελε να πη μαζί, συντροφικά—και που αν ο άδελφός του τον άφηνε, τότε θα έργαζόταν άμωρόληπιος, δηλαδή μοναχός του !

Πολλά βέβαια θυμήθηκα κι' έγω διαβάζοντας τα παραδείγματα του κ. Δορεντζάτου. Άξανα το περίπου (άπάνω-κάτω, σχεδόν) πολλοί νομίζουν πώς σημαίνει παραπάνω, περισσότερο. «Είναι τώρα ο γιός σου δεκαπέντε χρονών :— Ού, και περίπου !». Άκουσα μια κυρία να λέη το άσθημα άσμα, τον πλευρίτη πλευρίττα και τη φράση «έν ριπή οφθαλμού» έν όπη όφθαλμού. Άλλά το άστειότερο απ' όλα εν' εκείνο που μάς διηγήθηκε σε κάποια «Κυριακή» άστειών άνεχδών μια Διαπλασοπούλα : «Ο άγράμματος λοχίας που ήθελε να έλληνίζη, καθόταν ενά-

βράδυ στην άκρογιαλιά κι' έρρέμβαζε κοιτάζοντας τη φεγγαροφωτισμένη θάλασσα. Κάποιος πέρασε και τον ρώτησε :

— Τι κάνεις έδω, κύρ λοχία : Κι' εκείνος με στόμφο : — Καθήμενος άπεναντίας της σελήνης, θαυμάζω την γαλιλαίαν της θαλάσσης ! 'Ο καίμενος ! το άπεναντίας το έπαίρνε για πιό έλληνικό από το άπεναντι, και το γαλιλαία ένόμιζε πώς σημαίνει γαλήνη, ίσως επειδή άκουσε κάποτε στο Έυαγγέλιο «πέραν της θαλάσσης Γαλιλαία των ένθων». Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

24

Η μητέρα του Γιαννάκη ήταν πια καλά. Άλλά άρρωστη τόσο καιρό, είχε χαλάσει όλα της τα ρούχα κι' άλλα δεν είχε κάνει. Μα κι' ο Γιαννάκης δεν είχε παρά τα ρούχα που φορούσε, κι' αυτά σε κακό χάλι από το ταξίδι και τις δουλειές. Τί να βάζαν τώρα ; Νόχουν ένα τόσο όμορφο σπιτάκι, κι' αυτό να είναι κακοντυμένοι, κουρελιάρηδες, σα ζητιάνοι ;

Ο Γιαννάκης θυμήθηκε τότε τα λόγια που του ετε ο Γιαννίας, όταν του χάρισε το παρόενο εκείνο κομμύδι : «Άρκεϊ να το μυρίσης για ναχης δ,τι θέλεις στο λεπτό». Έβγαλε λοιπόν το κομμύδι από την τσέπη του και το μύρισε λέγοντας :

— Ρούχα θέλω, για τη μητέρα μου και για μένα.

Άμέσως η ντουλάπα άρχισε να τρίζει. Ο Γιαννάκης κατάλαβε πώς κάτι γινόταν εκεί-μέσα. Πήγε, την άνοιξε και—ώ θάμμα !—η ντουλάπα βροήθηκε γεμάτη ρούχα, κατακαίνουργα, της ώρας. Μα και τα συρτάκια του κομμού το ίδιο. Και φουστάνια για τη μητέρα, και φορεσιές για το παιδί, κι' άσπροφουσα για τους δυό. Τί καλά ! τώρα είχαν απ' όλα.

Ντύθηκαν και οι δυό. Η μητέρα έγινε σαν άρχόντισσα κι' ο Γιαννάκης σαν άρχοντόπουλο.

— Ά, τί όραία που εσαι έτσι, μητερούλα μου ! φώναξε με χαρά ο Γιαννάκης.

— Ά, τί όραίο παιδί που εσαι έτσι, Γιαννάκη μου ! φώναξε με χαρά κι' η μητέρα.

Κι' άγκαλιασθηκαν πάλι κι' άρχισαν να φιλιούνται, ευτυχισμένοι κι' οι δυό.

Άλλά δεν ήταν μόνο τα ρούχα. Και πολλά άλλα πράγματα δεν είχαν ή τα είχαν καλιά, και τώρα έπρεπε να είναι καινούργια σαν το σπίτι. (Άκολουθετ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Ο Χάρβεϋ δὲν καταδέχθηκε νὰ μεταχειρισθῆ κανένα ταπεινὸ μέσον γιὰ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἡττα τοῦ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του.

Ὁ καυγᾶς αὐτὸς ἔγινε ὑστερα ἀπὸ τὸ γιάτρεμα μερικῶν σπυριδιῶν ποὺ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ ἀγκῶνα τοῦ Χάρβεϋ, ἐκεῖ ποὺ ἡ βρεγμένη φανέλλα καὶ τὸ ἀδιάδροχο πληγώνουν τὸ κρέας. Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας δὲν ἔκανε νὰ τσοῦζουν σὲ σημεῖο ἀφόρητο, μὰ ἔσαν «ἐδεσαν» ὁ Ντᾶν τὴν καθάρισε μὲ τὸ ξυράφι τοῦ Ντίσκο καὶ βεβαίωσε τὸν Χάρβεϋ πὼς τώρα πιά ἦταν ψαρᾶς μὲ τὰ δλα του, τὰ σπυριά αὐτὰ ποὺ ἔβγαλε ἦταν τὸ χροῖμα ποὺ τοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ μῆτῃ τελειωτικὰ στὴν τάξῃ τῶν ψαράδων τοῦ Μεγάλου Μπάγκου.

Σὰν νῆο παιδί ποὺ ἦταν, καὶ μὲ τὴν ἡμέρα τοῦ δλη πιασμένη ἀπὸ δουλειές, δὲν καθόταν νὰ παιδεύῃ τὸ κεφάλι του μὲ κάθε λογῶν σκέψεις. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιὰ τὴν μητέρα του, συχνὰ τὸν ἔπιανε μιὰ ἀκράτητη ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναῖδῃ καὶ — τὸ σπουδαιότερο — νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν καταπληκτικὴ καινούργια ζωὴ ποὺ περνοῦσε καὶ νὰ τῆς πῆ πόσο περίφημα τὰ ἔβγαζε πέρα. Δὲν τοῦ ἄρεσε ὅμως νὰ πολυσκέπτεται πὼς θὰ ὑπέφερε τὸν κλονισμὸ ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ δῆθεν θάνατός του. Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς βρισκόταν σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα ποὺ κατέβαζε στὶς καμπίνες καὶ πείραζε τὸν μάγειρο ποὺ εἶχε κατηγορήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν Ντᾶν ὅτι τοῦ εἶχαν κλέψῃ τηγανίτες, τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ του πὼς αὐτὸ ἦταν πολὺ προτιμώτερο, παρὰ νὰ τὸν αἰρωνεύονται οἱ ξένοι μέσα στὸ καπνιστῆριο ἐνὸς ὑπερωκεανείου.

Ὅλοι ἀναγνώριζαν πὼς ὁ Χάρβεϋ ἀνῆκε πιά δριστικὰ στὸ πλήρωμα τοῦ Ἐδῶ εἰμασσε. Εἶχε τὴ θέσῃ του στὸ τραπέζι καὶ στὶς κουκέτες καὶ εἶχε κι' αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ παίρνῃ τὸ λόγο στὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις ποὺ ἄνοιγαν τὶς ἡμέρες ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ βγοῦν ἔξω νὰ φαρέψουν. Δὲν χρειάστηκε παραπάνω ἀπὸ δυὸ μέρες γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἂν μιλοῦσε γιὰ τὴν περασμένη ζωὴ του — τὴ μακρυνὴ ποὺ τοῦ φαινόταν τώρα —

κανέναν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντᾶν δὲν θὰ τὸν πίστευε. Γι' αὐτὸ ἔπλασε μὲ τὴ φαντασία του ἕνα παιδί στὴν ἡλικία του, ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅθιθεν διάφορα γιὰ τὰ πλοῦτη του καὶ τὶς ἰδιότητες του. Τὸ ἀγόρι αὐτὸ ὠδηγοῦσε μόνον τοῦ ἕνα μικροσκοπικὸ ἀμάξι ζευγμένο μὲ δυὸ πόνευ, εἶχε πάνω ἀπὸ πέντε κοστούμια ὀλότελα δικὰ του, ἔτρωγε μὲ ἀσημένια σερβίτσια κι' ὅποτε ἤθελε πῆγαινε ἀπὸ τὴ μιὰ ἐξοχὴ στὴν ἄλλη.

Μὲς στὴν ἀσπρίλια τῆς οὐμῆλης ξεπροβάλε μιὰ μορφή πιδ ἄσπρη ἀκόμη. (Σελ. 213, στ. β')

Ὁ μπάρμπα-Σάλτερς διαμαρτυροῦταν ἔντονα κι' ἔλεγε πὼς μιὰ τέτοια ζωὴ ἦταν ὄχι μονάχα ἐπικίνδυνη, μὰ ἀληθινὴ βλασφημία πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε οὔτε καν νὰ κάνουν λόγο γιὰ τέτοια πράγματα. Ὡστόσο ἀκούγε μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ ὅπως κι' οἱ ἄλλοι οἱ κριτικὲς ὅμως ποὺ ἔκαναν ὅλοι ἔδωσαν στὸν Χάρβεϋ νὰ σχηματίσῃ ἐντελῶς καινούργια γνώμη γιὰ τὰ κοστούμια, τὰ τοιγάρια μὲ τὸ χρυσὸ ἐπιστόμιο, τὰ σαχτυλίδια, τὰ ρωλόγια, τὶς μυρωδιές, τὰ γούμπα καὶ τὶς ἄλλες βολές τῶν ξενοδοχείων. Σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ ἀλλάξῃ τόνο ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ

«φίλο» του, ποὺ ὁ Μεγάλος Τζᾶκ εἶχε βαφτίσει μὲ διάφορα παρατσούκλια : «Κουφιοκεφαλᾶκη», «Χρυσο-ντυμένη κούκλα», καὶ ἄλλα σχετικά, καὶ μὲ τὰ πόδια χωμένα μέσα στὶς ψηλές ἀδιάδροχες μπότες του καὶ σταυρωμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἄρχισε στὸ τέλος νὰ πλάθῃ διάφορες ἱστορίες φανταστικὲς, ἐφευρεσιατικὲς γιὰ τὸν «φίλο» του, γιὰ μεταξένωτους ποιτζίμους καὶ γιὰ γραβάτες ποὺ εἶχαν παραγγεῖλει ἐξέπιτηδες γι' αὐτὸν στὴν Εὐρώπη. Ὁ Χάρβεϋ ἦταν ἕνα παιδί ποὺ ἤξερε νὰ προσκρμύζεται στὸ περιβάλλον, τὸ μάτι του ἔδλεπε τὴν ἔκφραση ποὺ ζωγραφίζοταν σὲ κάθε πρόσωπο καὶ τ' αὐτὸ του πρόσεχε τὸν τόνο ποὺ θὰ γινόταν κάθε παρατήρηση.

Δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ποὺ φύλαγε ὁ Ντίσκο ἕνα παλιὸ πρασιναμένον ἔξάντα — κάτω ἀπὸ τὶς κουκέτες τῆς κουκέτας του. Ὅταν ὁ Ντίσκο ἔπαιρνε τὸ ὄψος τοῦ ἡλιου καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «Ἡμερολογίου τοῦ ἀγρότου» ἔβρισκα τὸ πλάτος, ὁ Χάρβεϋ μ' ἕνα πῆδημα βρισκόταν στὴν καμπίνα καὶ μ' ἕνα καρφί ἐχάραζε τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἡμερομηνία ἐπάνω στὸ σκουριασμένο φουγάρο τῆς κουζίνας. Περισσότερα δὲν θὰ ἔκανε οὔτε ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ ὑπερωκεανείου, καὶ κανέναν μηχανικὸς, καὶ τριάντα χρόνια διηρησία ἀκόμη ἂν εἶχε σὲ καρδί, δὲν θὰ ἔπαιρνε τὸ ὄψος τοῦ γεροθαλασσόλυκου, ὅπως ὁ Χάρβεϋ, τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφε τὴ θέσῃ ποὺ εἶχε ἡ γολέττα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ ἀφοῦ τὴν εἶχε γράψῃ, μόνον τότε ἔπαιρνε τὸν ἔξάντα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καπετάνιου. Κάθε πρᾶγμα, βλέπατε, θέλει καὶ τὴν ἐθιμοτυπία του.

Ὁ ἔξάντας αὐτὸς, ἕνας ναυτικὸς χάρτης, τὸ ἀγροτικὸ ἡμερολόγιο, «ὁ ἀρμενιστὴς τῶν ἀκτῶν τοῦ Μπλουντ» καὶ ὁ «θαλασσοπόρος» τοῦ Μπουντρε, ἦταν τὰ μόνα βοηθήματα ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Ντίσκο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη βολίδα ποὺ γιὰ τὸ γέρο καπετάνιο ἦταν τὸ τρίτο μάτι του. Ὁ Χάρβεϋ κόντεψε νὰ σκοτώσῃ τὸν Πῆν τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεχείρησε ὁ Τῆμ Πλάττ νὰ τοῦ μάθῃ «πὼς πετάῃ τὸ γαλάζιο περιστέρι». Καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἄντεχε νὰ κρατήσῃ πολλὴν ὥρα τὴν βολίδα μὲς στὴ θάλασσα ὅταν εἶχε λίγη τρικυμία, ὥστόσο ὁ Ντίσκο τὸν ἔβαζε συχνὰ νὰ παίρνῃ βᾶθος στὰ βαθειὰ ὅταν ἦταν μπου-

νάτσα μὲ ἕνα σκαντάγιο ποὺ ζύγιζε ἐπτά κιλά.
— Τὸν μπαμπᾶ δὲν τὸν μέλει γιὰ τὸ βάθος, ἔλεγε ὁ Ντᾶν. Θέλει νὰ βγάξῃ σημάδι, αὐτὸ μονάχα. Βάζε μπλόκκο ζύγκι, Χάρβεϋ.

Ὁ Χάρβεϋ ἀλειβε μὲ ζύγκι τὸ βαθύλωμα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ σκαντάγιου καὶ ἀνέβαζε ἐπάνω μὲ προσοχὴ, ἄμμο, ἀχιβάδες, βούρκο κι' ὅ,τι ἄλλο ἔπιανε τὸ βαρίδι καὶ τὰ πῆγαινε στὸν Ντίσκο ποὺ τὰ πασπάτευε, τὰ μυρίζοταν κι' ἔδινε τὴ γνώμη του. Ὅπως εἶπαμε κι' ἄλλοῦ, ὅταν ὁ Ντίσκο ἔβαζε στὸ νοῦ του τοὺς μπακαλιάρους, σκοπεύοταν σὰν νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος μπακαλιάρος καὶ χάρις στὸ ἐνστικτὸ του καὶ στὴν δοκιμασμένη πείρα τοῦ ἔπαιρνε πάντοτε μὲ τὸ Ἐδῶ εἰμασσε τὸ ψάρι καταπόδι, ὅπως ἕνας σκακιστὴς παίξει μὲ δεμένα μάτια σκάκι, δίχως νὰ βλέπῃ.

Τὸ σκάκι ὅμως τοῦ Ντίσκο ἦταν ὁ Μεγάλος Μπάγκος, ἕνα τρίγωνο, ποὺ κάθε πλευρὰ του εἶχε ἑκατὸν πενήντα μίλλια μᾶκρος, μιὰ γρήτῃ ἔρημος ποὺ τὴν πλάκωνε ἡ πυκνὴ οὐμίχλη, ποὺ τὴν ἔδερναν οἱ καταιγίδες, ποὺ τὴν ὄργωναν ἀδιάφορα τὰ ὑπερωκεᾶνεια καὶ ποὺ τὴν ἔστιζαν ἔδῳ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ πανάκια τους τὰ ψαράδικα.
Ἐπὶ μέρες ὀλόκληρες ψάρευαν περιτριγυρισμένοι ἀπὸ οὐμίχλη. Ὁ Χάρβεϋ βρισκόταν κρεμασμένος ἀδιάκοπα στὴν καμπάνα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔξοικειωμένος πιά μὲ τὴν περίεργη αὐτὴν ἀτμόσφαιρα, ἀποφάσισε νὰ βγῆ στὸ ψάρεμμα μαζί μὲ τὸν Τῆμ Πλάττ, μὲ τὴν καρδιά στὸ στόμα. Παρ' ἔλεγε τὶς ἐλπίδες του ὅμως ἡ οὐμίχλη δὲν σκόρπιζε καὶ τὸ ψάρι τοιμποῦσε ἀδιάκοπα καὶ κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἀντέχει νὰ μείνῃ ἐπὶ ἔξῃ ὥρες βυθισμένος μὲς στὸν τρόμο. Ὁ Χάρβεϋ ἀφροσύθηκε ἀποκλειστικὰ στὶς ὀρμιές του καὶ γύρισαν πίσω στὴ γολέττα μὲ τὸ κουπί, ὀδηγημένοι ἀπὸ τὸν ἡχο τῆς καμπάνας κι' ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τοῦ Τῆμ, ἐνῶ ἡ μπουρὸ τοῦ Μανουὲλ μὸλις ἀκούγονταν στὸ πλάι τους. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Χάρβεϋ γνώρισε ἕναν κόσμον ποὺ δὲν ἦταν πιά ἡ γῆ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα εἶδε στὸν ὕπνον του

κινούμενους ὀδάτινους ἄγκυρους ποὺ ἀχνίζαν γύρω ἀπὸ τὴ βάρκα, ὀρμιές ποὺ χάνονταν, καὶ τὸν οὐρανὸ ποὺ γινόταν ἕνα μὲ τὴ θάλασσα τρία μέτρα παραπέρα. Λίγες μέρες ἀργότερα βρισκόταν ἔξω, μαζί μὲ τὸ Μανουὲλ σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ λογαρίαζαν πὼς θὰ εἶχε καμμιὰ σαρανταριά ὀργυιές βάθος, μὰ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγκυρας ἀμολόθηκε σὲ ὄλο του τὸ μᾶκρος δίχως νὰ βρῆ τὸν πάτο. Κι' αὐτὸ, ἔκανε τὸν Χάρβεϋ νὰ παγώσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του γιὰ τὸ φάνηκε πὼς εἶχε χάσει πιά καὶ τὴν τελευταία ἐπαφὴ του μὲ τὴ γῆ.

— Ἡ Τρύπα τῆς Φάλαινας, εἶπε ὁ Μανουὲλ μαζεύοντας τὴν ἀγκυρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνα σκυλάκι ποὺ παίρνει μάθημα πιάνου.

Αὐτὸ τὸ νέο πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἁμέσως ὁ Ντίσκο. Ἄς γυρίσουμε πίσω. Καὶ τραβώντας μ' ὄλη του τὴ δύναμη τὰ κουπιά γύρισε πίσω στὸ καρδί, ὅπου βρῆκε τὸν Τῆμ Πλάττ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν εἰς βάθος τοῦ καπετάνιου τους, ποὺ τοὺς εἶχε ὀδηγήσει στὴ στεῖρα ἄβυσσο τῆς Φάλαινας, στὴν ἀδεια τρύπα τοῦ Μεγάλου Μπάγκου. Ἐκίνησαν μέσα στὴν οὐμίχλη νὰ ρίξουν ἀγκυρα ἄλλοῦ καὶ τοῦτῃ τῆ φορὰ, ὅταν βγῆκε πάλι μὲ τὴν φαρδύβαρκα τοῦ Μανουὲλ ὁ Χάρβεϋ, ἔνοιωσε τὰ μαλλιά του νὰ σηκώνονται ὀλόρθα στὸ κεφάλι του. Μὲς στὴν ἀσπρίλια τῆς οὐμῆλης, ξεπροβάλε μιὰ μορφή πιδ ἄσπρη ἀκόμη.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΦΟΒΟ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΚΑΣ (ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἕνας ἀνθρώπος βγῆκε μὲ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλιου ἀπὸ μιὰ πολιτεία καὶ πῆρε βιαστικὰ τὴν δημοσίαν, ποὺ ὀδηγοῦσε σὲ ἄλλες χώρες καὶ χωριά.

Ὅπως προχωροῦσε, γύριζε κάθε τόσο τὸ κεφάλι του στὰ πίσω, ἔφριχνε φοβισμένες ματιές κι' ἀμέσως ἔκανε τὸ βῆμα του πιδ γρήγορο, λές καὶ ζητοῦσε νὰ ξεμακρῶνῃ ἀπὸ κάτι, ποὺ τὸν κυνηγοῦσε. Ὅταν ἐμεγάλωσε τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ἀκρῆ τῆς πολιτείας κι' ἠσούχασε κάπως, ξεχώρισε μέσα στὸ σουρούπωμα νᾶρχεται ἀντίθετὰ τοῦ μιὰ γυναίκα ψηλὴ, ἔσραγκιανή, μὲ κατὰμαυρα ροῦχα καὶ νὰ πηγαίνῃ κατὰ πάνω του. Καθὼς τὴν κοίταζε, ἔνοιωσε ἕνα ἀλλόκοτο φόβο. Τότε θέλησε νὰ ξεφύγῃ τὸ συναπάντημά της καὶ λόξεψε πιδ δεξιά, μὰ δὲν τὸ κατὰφερε, γιὰ τὴ μαυροφόρα βρέθηκε σὲ λίγο μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θαρρῶ πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν πολιτεία κι' ἠθέλα νὰ μάθω τί λένε ἐκεῖ γιὰ τὴν πανούκλα.

— Ὅλους τοὺς ἔχει πιᾶσει «τρεμοπάνικο» καὶ τὴν ἀναθεματίζουν, γιὰ τὴν θερίζει ἀράδα τὸ λιγώτερο πεθαίνουν δέκα πέντε ἄνθρωποι τὴν ἡμέρα, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ γλυτώσω τραβάω στὸ χωριὸ μου.

Ἐκείνη τότε φανερώθηκε πὼς ἦταν ἡ πανούκλα, καὶ τοῦ πρόσθεσε :

— Περὶεργὸ πρᾶμμα, παντοῦ τὰ ἴδια γίνονται μὲ σὰς τοὺς ἀνθρώπους : ἄμα ἀκούσετε ἐπιδημία σὰς κόβετε τὸ αἷμα, οἱ πιδ πολλοὶ πεθαίνετε ἀπὸ φόβο, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Ἔτσι δὲν εἶναι πιά ἀνάγκη νὰ μῶ στὴν πολιτεία, ἀπ' ὅπου σὺ βγῆκες, ἀφοῦ ὅ,τι ἔκανα ἐγὼ ἡ ἴδια ἐκεῖ, τὸ ἔκανε πρωτύτερα καὶ μὲ τὸ παραπάνω ὁ φόβος μου. Τώρα καὶ σὺ ποὺ ἔφυγες μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σωθῆς ἀπὸ μένα, μπορεῖς νὰ γυρίσης ἀφοδα, γιὰ τὴ ἐγὼ δὲν σὲ μὸλεφα, καὶ νὰ κοιτάξῃς ἡσυχος τὴν δουλειά σου.

Ἀφήνοντάς τον αστισμένο, ἀλαξοδρόμησε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτεινάσμα τῆς νύχτας.
ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΑΝΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— Συνέχεια από προηγούμεν. και τέλος —
Ο Πρόμαχος της Ελευθερίας λέει πως...

Υπάρχουν όμως και πολλά παιδιά που δεν θέλουν να μελαγχολήσουν...

Πολλοί είναι εκείνοι που δηλώνουν την προτίμησή τους στο τραγούδι...

Τώρα ερχόμαστε και σ' εκείνους που ἀρέσει η μουσική, ή ανάλογη με την ψυχική τους κατάσταση...

Τελυταία άφησα μιά απ' τις καλύτερες απαντήσεις: του Σίφωνα...

Τώρα περνάμε σ' έναν άλλο άρκετά μεγάλο σωρό...

«μεγάλους» βλέπει μπρός του όλα τα παιδιά να ζυγώνουν με γέλια...

Τελυταίος μένει ο σωρός εκείνων που δεν μπορούν να καταταχθώιν σε όρισμένη κατηγορία...

Πολύ περίεργη είναι ή απάντηση του Σκυριανόπουλου που απ' όλα έχει ακούσει...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μόνα Λίζα [20Ε]...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφωνας [18Ε], Πριγκίπισσα [18Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένο...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14 Ε] εις εκατόν: Κόταφας, Άγρίστο Κεφάλι...

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12 Ε] εις εκατόν: Άρης, Λευκή Καρέλια...

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: από [10Ε] εις εκατόν: Ευνητήρι, Στέφανος της Δόξης...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [8Ε]: Όσοι αναφέρονται εις την κρίση...

Κατ' έγτολην της Διαπλάσεως Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Την ώρα που δεν είναι πιά μέρα αλλά ούτε και νύχτα μαζεμένα όλα τα ξαδέλφια σου...

Μόνα Λίζα Α' Βραβείο Μικρής Κυριακής

Ήταν ο καιρός πουχαν πρωτοφέρα τα ραδιόφωνα. Γεμάτος περιέργεια θυμάμαι...

με το φως της ημέρας, έχει πρωτακούσαμε τη φωνή της μητέρας...

Σίφωνας Β' Βραβείο Μικρής Κυριακής ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή Αττέ Ίραμ διαβάσει ένα Παιδικό Πνεύμα όπου έχουν μεταχειρισθεί το ψευδώνυμό της...

— Ψέματτα! Πόσο είπα εγώ τόσο μεγάλη κουταμάρα;

— Μπαμπάκα, χάλασέ μου αυτό το δεκάλεπτο.

— Νά σου χάλασο δεκάλεπτο; Και να σου το κάμω τί;

— Δραχμές! Υποκόμης Σείσι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήνα 42 όδου Εθελπίδου την 9 Μαΐου 1939

ΠΟΛΥ όφρατος ο έορτασμός της Πεντηκονταέτης του κ. Σεντοπούλου από τον «Παρνασσό»...

Καλές οι Μαγικές Εικόνας σου, Σίφωνα, και θά δημοσιευθώιν με τη σειρά τους.

Στή Σελβα Συναργασίας του προηγουμένου φυλλαδίου δημοσιεύθηκαν δύο κομμάτια του Ντανάκι...

Πραγματικώς, Κίτρινη Άράχνη, με άποζημίως τό μεγάλο κίθρατο σου γράμμα για τη μακριά σου απειή...

Περιμένω, Τρισσύγνη, να μού στείλεις αυτό τό κομμάτι καλ έστομάζις...

Είμαι πολλά Διαπλασέπουλα, Αγκιάς, στην πόλη που κανείς τό στρατιωτικό σου...

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γράμματάκι, μικρό μου Διονύσιο...

Μάνη, καλό τό γράμμα σου, καλή κι ή φωτογραφία σου με τόλη «εσολαίκα»...

Μαρία Χρ. Πάλλου, εύχαριστώ για την άνάμειψη και τό καλό γράμμα...

καιρός; Φίληός μου τις άδελφούλες. Ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί.

Ή Αττέ Ίραμ μού γράφει: «Όταν είδα στην Άλληλογραφία σου πως μέσα στο Τεύχος για τόν κ. Φαίδωνα...

Με διασκεδάσε τό γράμμα σου, Ιωνία, προπάντων με τό τελυταίο έπιστέλλιο...

Είμαι παρατηρημένο, Αστέρια Πλάς: τόν καιρό τό σχολείο κάνει κανέναν και πολλά άλλα έκτός από τό μαθήματά σου...

Είμαι μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γράμματάκι, μικρό μου Διονύσιο...

Μάνη, καλό τό γράμμα σου, καλή κι ή φωτογραφία σου με τόλη «εσολαίκα»...

Μαρία Χρ. Πάλλου, εύχαριστώ για την άνάμειψη και τό καλό γράμμα...

Μάνη, καλό τό γράμμα σου, καλή κι ή φωτογραφία σου με τόλη «εσολαίκα»...

τα—ή γνωριμία μας έγινε. Τώρα περιμένω να πάρης και ψευδώνυμο και να μου γράφης συχνά. *Ε, βέβαια, το αδερφού σου θα μοιάσῃς.

*Έχεις δικιο, *Παλιότα*. Κατά λάθος το ποίημά σου «Φίλια», που το είχα εγκρίνει, μπήκε στις απορρίψεις. Περιτό να σου εξηγήσω πώς έγινε το λάθος αυτό; Δι, τι σ' ενδιαφέρει περισσότερο είναι πώς θα διορθωθῇ. Δουπόν, επειδή τάπορριπτόμενα πετιόνται και δὲν τὰ ἔχω πιά, σὲ παρακαλῶ νὰ κόμης τὸν κόπο νὰ μοῦ τὸ ξαναστειλῇς. Κι' ἔννοια σου, ἀμέσως θὰ τὸ σταίλω στὸ τυπογραφεῖο.

Ἐυχαριστῶ, *Ἀδύη*, γιὰ τὴν ἀνανέωση. Τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τους και θὰ σοῦ πῶ, κι' ἐλπίζω γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν ἀνυπομονήσῃς. . . Ἀσμπροὶ οἱ βαθμοὶ σου, εὐγες! Δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία πὼς σοῦ δόθηκαν μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀσπρηρότητα, ἀκριβῶς γιὰτ' εἶσαι συγγενῆς τοῦ κ. Λουκιάρη. Ἦταν δυνατὸ νὰ πάρης και πέρου τὸν μεγαλύτερο βαθμὸ τῆς τάξης σου, ἂν δὲν τὸν ἔβλεπες μὲ τὸ παραπάνω; *Λυσόχαρτο* σοῦ ἔστειλα και περιμένω.

Μ' ἐκλόνια ἡ διαθεσίωσή σου, *Πρόμαχος* τῆς *Ἐλευθερίας*, και ἀρχισα πάλι νὰ σκέπτομαι πὼς θὰ μποροῦσα νὰ δοκιμάσω ἀκόμα ἓνα Πένταβλο. Πάντως ὅμως χωρὶς μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικό. Μὰ λήπησε ἡ καταγγελία τῶν κλεμμένων ἀπὸ παλαιούς μου τόνους Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἀλλὰ ἔκαμης πολὺ καλὰ ποῦ τίς κατήγγειλες και σὲ παρακαλῶ, ἂν ἀνακαλύψῃς κι' ἄλλες, νὰ μοῦ τὸ γράψῃς. Στὸ ἔξῃς θὰ προσέχω περισσότερο αὐτοὺς τοὺς τρεῖς συνθέτες. Ἐθαύμασα ὅμως και τὴ μνήμη σου. Πὼς τὰ θυμάσαι όλα!

Ὁ κ. Μινώτιος πληροφοροῦναι πὼς, ἐπειδὴ πολλοὶ τοῦ ἐξήτησαν τὸ Τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» θεμένο, ἔδωσα κομψότατα μαρκεῖα ἀντίτυπα τῆς κοινῆς ἐκδόσεως μὲ σκεῖρο πανὶ και μὲ τὴν ὑπογραφή «Βυνόπουλος» και τὴ φέρμα τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» ἀσπρα. Τὰ θεμένα αὐτὰ ἀντίτυπα τὰ δίνει στὰ Διαπλαστικά μόνον ὁρ. 50, ἀλλὰ ὅποιος θέλει νὰ τοῦ σταλῇ ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέσῃ και ὁ δραχμὲς γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

Ἡ *Διάπλασις ἀπαξίζεται* τοὺς φίλους τῆς: *Κόμητα φῶν Σπέε* (ἔλαβα και τὰ δυὸ γράμματά σου και συμμορφώθηκα· ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντιτρέπει μὲ δραχμ. 273) *Μαριέλλα* (ἐξέτέλεσα, καθὼς θὰ εἶδες) «*Ζουρλοπαρέα*» (συγχαρητήρια γιὰ τὸ πᾶθημά σας και τοῦ χρόνου» φυλλάδια ἔστειλα, Μ. Μυστικὰ ἀνατυπωθῶν) *Γεώργιον Μερκατέτην* (χαίρω πολὺ ποῦ ἀποφάσισες νὰ μῆς και στὴν κίνηση κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· σοῦ ἔστειλα *Λυσόχαρτο* και Ὀδηγὸ βέβαια ποῦ πρέπει νὰ πάρης και ψευδώνυμο) *Βασιλικὴν Σωτηροπούλου* (κρίμα! τὸ Τεῦχος σοῦ εἶχε σταλεῖ ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου· ἀλλ' ἀρῶ σοῦ χάρισαν ἄλλο, ὁποῖθι πὼς θὰ μποροῦσες νὰ δώσῃς τὸ δεύτερο σὲ κάποιον φιλόμουσο ἐκεῖ) *Σβούρσαν* (τὸ ἔλαβα και θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του μὴν ἀνυπομονήσῃς!) *Μαρίαν Συγκλητικὴν* (πολὺ ἠράτω τὸ γράμμα σου· ἐξετέλεσα τίς παραγγέλτες σου κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο ὁρ. 17,50) *Κρυσταλλίνην Λάρκιν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἀπόδειξη ἔστειλα.) *Ρομπέν τοῦ Λόβλεῦ*, *Ἰσιδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου ἐπάντησα στὸ ἐρχόμενον.

Στὸ ἐρχόμενο:
ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ
ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
Θὰ ἐορταστοῦν τὸν Ὀκτώβριον
Τὸ γράμμα τοῦ Ὑπουργοῦ
Διοικητοῦ Πρωτεύουσας κ.
Κ. ΚΟΤΖΙΑ
πρὸς τὸν κ. Ν.Π. Παπαδόπουλο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαπνευστικοῦ Ἀσέου. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου.

278. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο μου κλανήτης,
Τὸ δεύτερο ὄρνυκτό,
Και πόλη χεῖρι δ' ἄλτης
Δικὴ μας στὸ λεπτό. *Γρέκει*

279. Συλλαβογραφικός
Φωνῆν κι' ἄρθρον θηλυκόν
Σὲ σύνδεσμον ἂν κολλήσῃς,
Θεοῦ ἀνήμερο, κακόν,
Μὲ τρόπο θάντικρυσῃς. *Δωδωναίος*

280. Μεταγραμματικός
Βάσω I και βγάσω O
Κι' ἀπὸ μέταλλο κοινόν,
Θὰ σοῦ κάμω πέρα-ἐκεῖ
Κάποια πόλη ἑλληνική. *Δωδωναίος*

281. Παλιὸν Αἴγυμα
"Ὅσο μικρὸ και νὰ μὲ ἴδῃτε,
Πάντα μεγάλο θὰ μὲ πῆτε. *Βασιλεὺς Ἀθῆν*

282. Ψαροκόκκαλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντιαστασθαδῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειράν: ἀρχαῖα μεσογειακὴ πόλις, ζωικὴ οὐσία, ποταμός, ἀσθένεια τῆς ἑλαίας, γεωμετρικὸν σχῆμα, βλήμα ἀρχαίου ὄπλου, οἰτοῦδα, διάστασις. *Ὀδοβερλεῦ*

283. Κρυπτογραφικόν
123456758 = Ὀμηρικὸς ἦρος.
24628 = Κάτοικος χώρας ἑλλ.
34211 = Χορὸς ἑλληνικός.
4562 = Σαλατικόν.
562 = Βῆρος.
621458 = Ἀγριον ζῶον.
72458 = Πτηνόν.
812458 = Ἰχθύς. *Βασιλίσσα Νεφερίτι*

284. Ἀπροσδόκητον
"Ἄν, ὅπως λέει τὸ τραγούδι, οὐς παραγγέλνε τὰνδόν,
Νὰ τοῦ πλέξῃς φωλιά,
Γύρω-γύρω μενεξέδες,
Και στὴ μέση ρισομεῖ,
τί θὰ τοῦ ἀπαντούσῃς;
Βασιλίσσα Νεφερίτι

285. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ δευτέρω των γραμμάτων νὰ ποιεῖσιν ἀσπρηκὸν κρᾶτος μέσον, ἀγάπη, ἀγνοῶ, βραδύς. *Γρέκει*

286. Φωνηγενετικός
κλινῆ-ν-κ-δλθ
Βασιλεὺς Ἀθῆν

287. Γρίφος
θε θε ρίπα
θε θε ρίπα
θε θε ρίπα
θε θε ρίπα
Ὀδοβερλεῦ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9

84. Παρούσαις (Πάρος, Ἄττις).—85. Μῆκος (μῆ, Κῶς).—86. Πιπτακός-πιπτακός.—87. Ἀγῶς-αγῶς.—88. ΡΟΔΟΣ.—89. ΣΑΜΟΥΗΛ (ἄλμη, ΟΔΟΣ Μῆλος, ὄρη, ὕψος, ἦ-ΛΟΣ, ἴμα).—90-92. 1. ΠΟ-ΟΣ φια. 2. Τὸ ὀνόμυνο φιά-σι. 3. Στὰ γεῖματα.—93. Ν-ΤΤ-ΝΚ = Ἐν τούτῳ νίκα—ΤΙΤΟΣ (Νό-Τος, Ταῖναρον, Τέττις, ΝεΟσπύτρεμος, ΚαΣοάνδρα).—94. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.—95. Δένα μέτρα κι' ἔνα κόβει (δε, κά μὲ τρα, κ, ἐν α Κῶβ, ἔ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'—331]
«Ζουρλοπαρέα», «διαβολοκία», ἐπιφύλασσομαι γι' ἄλλοτε! — Ἀρσενικιάδες, πὼς περάσατε στὸν Πορτοφάνη;
ΣΚΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ
[ΑΘ'—332]
Βασιλικὴ και Δημητρίκη Ζήση, γιὰτ' ἂν ἀπαντᾷτε σὲ γράμματά μου;
Κόμης φῶν Σπέε
[ΑΘ'—333]

Α ΒΟΤΡΑΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
«ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΡΕΑΛΟΠΑΡΕΑΣ»
Πενταθλητῆς Ἀθῆναιος Θράλος. Φιλολογικόν: Ρομπέν Λόβλεῦ, Λευκὴ Καμήλια. Ἀδύων: Ἰσις, Αἰθῆναιος Θράλος. Ἐθνομογραφήματος: Ἀθῆναιος, Ἄθως. Στίτων: Μαρινέλλα, Αἰθῆναιος Θράλος.
[ΑΘ'—334]

Διαπλαστικά σου Ἐπιλόκοντες στὴν φήφον σας, καταρχομῆθα σὲ ἀποφῆρισμα Ὑποκόμητος Σέσιλ.
«ΤΡΕΑΛΟΠΑΡΕΑ»
[ΑΘ'—335]

Ὑδροῦτοῦλο, σὺ μοῦ δίνεις τὴν πατρα, ἔφ' ὅσον ἐξακολουθεῖς.
Μιλιάννα Σορέλλι
[ΑΘ'—336]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Ἰσθῆτα «Προσκοπικὴ Συντροφία». Πρόσκοποι και φίλοι αὐτῶν, σπεύσατε νὰ γίνετε μέλη. Διεθῆσις: [ΑΘ'—247].

ΟΙ ΑΔΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νῦν των διεθῆσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστελλόντες και δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυρίας. Ἄλλως δὲν εὐθουόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.